ఔట్

పిల్లలు ఇంటిముందు అల్లరిగా ఆటాడుతున్నారు. నలుగు రమ్మాయిలూ, ఇద్దరబ్బాయిలూనూ. అబ్బాయి లిద్దరూ ఒకరి నొకరు "ఔట్" చేసుకోవలసిందే కాని, ఆడ పిల్లలు వాళ్ళని "ఔట్" చెయ్యలేరు.

శేషు వరండాలో స్తంభాని కానుకుని నిలబడి వాళ్ళ ఆటను గమనిస్తున్నది. ఆమె మొహం చూస్తే ఏదో పర ధ్యానంలో వున్నట్టు కనిపించినా ఆమె ఆలోచనలు పిల్లల ఆటకు ఆట్టే దూరం పోలేదు.

ఆడే పిల్లల్లో కల్లా సీను పెద్దవాడు. పన్నెండేళ్ళుంటై. చక్కని మొహం, పెద్ద కళ్ళు, పట్టుకుచ్చులాటి జుట్టు. ఏ మాత్రమూ అలవకుండా అందర్నీ పరుగెత్తిస్తున్నాడు. ఆటకు నాయకుడు. ఆడపిల్లల్లోకల్లా రవణి పెద్దది పదేళ్ళు. మిగిలినవాళ్ళకన్న చాలా అందగత్తె. రవణి అంటే సీను కిష్టమేమో. లేకపోతే దాన్ని ఒక్కసారైనా ఔటు చెయ్యడా ?... అవును, అందుకే శ్రీను సుబ్బుల్ని కూడా ఔటు చేశాడు. ఎందుకంటే సుబ్బులు రవణిని ఔట్

చేశాడు. సుబ్బులు రవణిని ఔటు చేశాడనే పంతంకొద్దీ సీను సుబ్బుల్ని రెండుసార్లు వరసగా ఔటు చేశాడు.... మగపిల్లలు దొంగలయి వెంటపడ్డప్పుడల్లా ఆడపిల్లలు కయ్యోమ్యోమని అరుస్తారు. చెవులు చిల్లులుపడేట్టు. పాడుముండ రవణి అందరికన్నా చెవులు గింగుర్లెత్తిస్తుంది...

ఆటలో ఔటయితేనేం ? ఆటలో షరతులన్నీ మనం పెట్టుకునేవేగా ? ముట్టుకుంటే దొంగ కావటమూ, ముట్టుకునే లోపుగా కూర్చుంటే దొంగ కాకపోవటమూ, అందరికన్నా ఆఖరుకు కూర్చున్నవాళ్ళు దొంగ కావటమూ, కూర్చున్నవాళ్లు, పరిగెత్తేవాళ్లు ముట్టుకుంటే గాని లేవలేకపోవటమూ—ఇవన్నీ నిజమా ? వొట్టి ఆట. అంతా అనుకోవటాలే.

మొగుడు చచ్చిపోతే వెధవకావటమంటే అది నిజం. కిందటిజన్మలో ఏదో పాపం చేసుకుంటే ఈ జన్మలో మొగుడు పోతాడు. పుణ్యం చేసుకున్నవాళ్లు మొగుడికన్న ముందు పోతారు చక్కగా ! అందుచేత కిందటి జన్మకూడా నిజమే... అబ్బ ! దీనినోరు పడిపోనూ! భగవంతుడు రవణికెంత గొంతు పెట్టాడూ? సుబ్బులు తనని పట్టుకు నలిపేసినట్టు ఎట్లా అరుస్తుందో ! అదంతా భయమా ? నటన ! సంతోషమే...సీను వొట్టి వాజ. కాకపోతే తానే దొంగ అయి రవణివెంట పరిగెత్తడూ ? సుబ్బులుకు దొంగ కావటం అభ్యంతరంలేదు. ఏడిచినట్టుంది వీళ్ళ ఆట ! అబద్ధం ఆటా వీళ్ళూనూ...

మొగుడు పోయినవాళ్లు తల లెందుకు గొరిగించుకోవాలో? చిన్నప్పుడు కాకపోయినా పెద్దయినాక తప్పదు. లేకపోతే ఆ లక్ష్మమ్మను గురించినట్టే చెప్పుకుంటారు. లక్ష్మమ్మ ఒక మంచి చీర కట్టదు, కళ్ళకు కాటిక పెట్టదు-- ఏమీ చెయ్యదు. పాపం. జుట్టు తీయించలేదు. అందుకని లక్ష్మమ్మను గురించి అసహ్యంగా మాట్లాడతారు. అటువంటి మాట లనిపించుకోవటం కంటె జుట్టు తీయించుకోటమే హాయజ్ఞా!

జుట్టు తీయించుకోవటమూ రోతే. మంగలాడి ముందు కూచోవాలి. అత్తయ్య చూడరాదూ! ఛీ! ఛీ!

విధవముండలు తిరిగి పెళ్ళిళ్ళెట్లా చేసుకుంటారో! వాళ్ళకి తప్పు చేస్తున్నట్టుండదు గామోలు? అందరితోనూ మామూలుగా మాట్లాడటానికి వాళ్ళకి బిడియంగా వుండదేమో? ఆ సరస్వతి చూడరాదూ? సరస్వతిని అందరూ ఎదట సరిగానే చూస్తారు. కాని సరస్వతి చాలా చెడ్డపని చేసిందని అందరికీ తెలుసు. ఆవిడ మొగుడు తనే ఆవిడ మొగుడన్నట్టు ఎట్లా తిరుగుతాడో? ఆవిడకి ఒకప్పుడింకో మొగుడున్నాడని తెలీదూ? ఛీ, ఛీ! కాపరమే చెయ్యాలా ఏం? పుస్తె కట్టినాక మొగుడు మొగుడే!

మొగుడు పోయినదాన్ని పెద్దవాళ్లు నీచంగా చూస్తా-

రంటే అట్లా చూడటంచేత కిందటిజన్మలో చేసుకున్న పాపమంతా పోతుంది...

♦ ♦ ♦ ♦

శేషుకు పదమూడో ఏడు. ఆమె మనస్సులో ఉన్న ఈ నమ్మకాలు ఒకరు మప్పినవికావు. పదమూడేళ్ళపిల్ల హృదయంలోకూడా ఈ లోకంలో ఏదో ఒక విధమైన న్యాయం వుంటుందనే విశ్వాసం వుంటుంది; ఆ విశ్వాసమే లేకపోతే అంత చిన్న హృదయంకూడా గాలికి బుడగ విచ్చినట్టు విచ్చిపోక తప్పదు. లోకంలో వుండదగిన న్యాయం ప్రత్యక్షంగా కనిపించకపోతే అంతలేత హృదయమూ, సాలీడు తనకుతానే గూడు అల్లుకున్నట్టుగా, లోకంలో వుండదగిన ఆ న్యాయాన్ని సృష్టించుకుంటుంది. ఒకటే వ్యత్యాసం: సాలీడు తన గూడులో ఎన్నడూ చిక్కుకోదు. మానవహృదయమూ తన గూడువిడిచి ఒకంతట పైకిరాలేదు.

అకస్మాత్తుగా పిల్లలు ఆట చాలించారు. అరుపులు ఆగినై. శేషు వీధి గుమ్మంకేసి చూసింది. నరసమ్మగారు ఫెళ ఫెళలాడే పట్టుచీరె, రంగురంగులది కట్టుకుని మొహాన రూపాయంత కుంకంబొట్టు పెట్టుకొని, గాలిలో ఈదుతున్న దానల్లే లోపలికి వస్తున్నది. ఆవిణ్ణి చూడగానే శేషుకు ఎందుకో నవ్వు బుద్ధయింది. కాని ఆ నవ్వు పైకి రావటానికి ఏమాత్రమూ ప్రయత్నించలేదు.

"మీ అమ్మేదే శేషూ?" అన్నది నరసమ్మ.

"పురాణం వినటానికి వెళ్ళింది"

"మీ అక్కయ్యో?"

"దొడ్లో తలంటి పోసుకుంటున్నది"

"మా పిల్ల సావిత్రీ గౌరీదేవి వ్రతం చేసుకుంటు న్నది. నేను వచ్చిపోయినానని మీ అమ్మతో చెప్పూ!" అంటూ నరసమ్మ దొడ్డికేసి వెళ్ళింది. "జానకీ" అని ఆవిడ కేకలు పెట్టటం శేషుకు వినిపించింది.

పిల్లలు ఆట చాలించారు. పొద్దూకుతున్నది కూడాను. శేషు వరండాదిగి ఆవరణలోకి వచ్చింది. నరసమ్మ గారు తిరిగివచ్చి వరండాలో గడపకి కుంకంబొట్టు పెడుతూ, "నే నొచ్చానని మీ అమ్మతో చెప్పూ!" అంటూ వెళ్ళి పోయింది.

శేషు నరసమ్మకు సమాధానం చెప్పలేదు. నరస మ్మను చూస్తేనూ, నరసమ్మ కూతుర్ని చూస్తేనూ, సావిత్రీ గౌరీదేవి వ్రతాలు చూస్తేనూ ఒక్కసారిగా శేషుకు మండి పోయింది. ఏ ధ్యానంమీదనో వుండి శేషు తలవాకిలి దగ్గ రికి వెళ్ళి దఢాలున తలుపుమూసి గడియ పెట్టింది. కాని మరుక్షణమే గడియతీసి తలుపులుకూడా బార్లా తెరిచింది. "అసలు సంధ్యవేళ ఈ తలుపులు మూసుకోవట మేమిటే?" అని తల్లి వచ్చి కోప్పడుతుంది.

తలుపు తెరుస్తూనే వాకిట్లో ఎవరో ఉండటంచూసి శేషు ఉలిక్కిపడింది. అయితే మరుక్షణం మనిషిని గుర్తించి, "బావా, యిదేనా రావటం?" అన్నది.

బావ — "ఏం శేషూ, కులాసాగా వున్నావా?

కిందటిసారి చూసినప్పటికన్న కాస్త లావయినట్టున్నావే?.... జానకి ఏదీ ?" అంటూ లోపలికి వచ్చాడు.

"అక్కయ్య తలంటి పోసుకుంటున్నది. అమ్మ పురాణం వినబోయింది. నేను నిజంగా పొడుగెదిగానా ?" అన్నది శేషు.

బావ నవ్వుతూ - "పొడుగెదగలేదు గాని కాస్త లావయినట్టు అవుపిస్తున్నావు" అన్నాడు.

"నే నేం లావు కాలేదు" అన్నది శేషు. లావు కావటం చాలా తప్పయినట్టు.

"రోజూ నీ వాళ్ళు నువ్వు చూసుకుంటుంటే తెలీదు. నా మాదిరిగా ఎప్పుడైనా ఒకసారి చూసే వాళ్ళకి తెలుస్తుంది" అన్నాడు బావ.

శేషు మాట్లాడలేదు. బావ అనకూడని మాట ఏదో అన్నట్టుగా తోచింది శేషుకు.

బావా, శేషూ కలిసి ఇంట్లో ప్రవేశించారు. ఇంట్లో అప్పుడే చీకటిగా వుంది.

యింకా దీపం పెట్టలేదా అని బావ అడుగుదామనుకుంటుండగా శేషు అతని పక్కనుంచి గబగబా వెనకనుంచి ఎవరో తరిమినట్లు పారిపోయింది లోపలికి. బావ సావిట్లోనే ఆగిపోయినాడు.

ఒక నిమిషంపాటు దీపంజాడగాని, శేషు అలికిడిగాని లేకపోవటంచూసి అతను "శేషూ !" అని పిలిచాడు. శేషు

వంటఇంటివేపునుంచి, "నిప్పెట్టె కనపడిచావదేం?" అనటం అస్పష్టంగా వినిపించింది.

"నిప్పెట్టెకోసం వెతుకుతున్నావా? నా దగ్గిర వుంది పట్టుకెళ్ళు" అన్నాడు బావ.

కాసేపటికి వంటింటివేపు గడప దగ్గిర శేషు ఆకారం అస్పష్టంగా కనబడింది. "ఇట్లా పడెయ్యి" అన్నది శేషు! తన కర్థంగాని ఆజ్ఞలను పాటిస్తున్న యుద్ధసైనికుడల్లే బావ చేతిలో వున్న నిప్పుపెట్టె ఆమెవేపు విసిరివేశాడు. గలగలా చప్పుడుచేస్తూ నిప్పుపెట్టె మండిగానికి కొట్టుకుని కింద పడింది. నిప్పుపెట్టె తీసుకుని శేషు ఆకారం అదృశ్యమయింది.

బావ దొడ్డివాకిలికేసి నడవసాగాడు. అటునుంచి లోపలికి వస్తూ జానకి "ఇంకా దీపం పెట్టలేదుటే?... ఎవరూ?" అన్నది భర్తను గుర్తించక.

"ఎవరా?" అన్నాడు బావ.

"మీరా? ఎప్పుడొచ్చారూ? చీకటిపడ్డా శేషు దీపం పెట్టలేదేమో?

"పెడుతున్నది. తలంటి పోసుకుంటున్నావా? నే నొస్తానవే?" అన్నాడు బావ అకస్మాత్తుగా మరోమనిషి అయిపోయి. అతనిలాంటి భార్యాప్రియుడు రెండు నెల్లయిన తరవాత భార్యను చూడగానే కొన్ని వెకిలిమాటలు మాట్లాడతాడని మనం సులభంగా ఊహించుకోవచ్చు—

* * *

నాన్నా, బావతోపాటు జానకికూడా భోంచేసింది. "నువ్వుకూడా కూచోవే" అని తల్లి అంటే శేషు కూచోలేదు. శేషుకు జానకిని చూస్తే నవ్వొచ్చింది. కాని ఆనవ్వు పైకి రావటానికి ప్రయత్నించలేదు. జానకి ముస్తాబయింది. తెల్లటిచీర కట్టింది. కళ్ళకి నాజూకుగా కాటిక పెట్టింది. రోజూ మోస్తరుగా లప్పెషు పట్టించలేదు. మల్లుజాకెట్టు తొడుక్కుంది. ఈ మార్పంతా ఒక లెఖలోదికాదు. జానకి మొహమే మార్చేసింది. మొహంమీద రోజూ కనపడే కొంత చిరాకూ, చీదరా దాచి పెట్టెలో పెట్టేసింది. మొహంతోపాటు గొంతుకూడా మార్చేసింది జానకి. జానకి ఇంట్లో మనిషల్లే కనిపించటానికి ప్రయత్నిస్తున్న దొంగల్లే కనిపించింది శేషు బుద్ధికి. జానకిని చూస్తే శేషుకి చంప బుద్ధయింది.

బావా,జానకీ భోజనాలయినాక జానకి తన కంచమూ తన మొగుడి విస్తరీ ఎత్తబోయినట్టు నటించింది.

"ఎందుకమ్మా, నేను ఎత్తుతాలే. నువు వెళ్ళు" అన్నది తల్లి. ఆవిడ అట్లా అంటుందని తెలిసినట్టుగానే జానకి చివాలున లేచి వెళ్ళి చెయ్యి కడుక్కుని గదిలోకి వెళ్ళిపోయింది.

"రేపటినుంచీ జానకి మామూలు మనిషల్లేనే ఉంటుంది. మాతోపాటు అన్నం తింటుంది.మామూలు మొహం పెడుతుంది. మామూలు గొంతుతో మాట్లాడుతుంది...దొంగ! దొంగ ! అప్పుడే గదిలో దూరింది ! ఇంకా అంతా

అన్నాలు తినకుండానే, ఎవరూ పడుకోకుండానే ! ఛీ ఛీ!" అనుకున్నది శేషు...

"నాన్నా, నువ్వు వసారాలో పడుకుంటావా, సావిట్లోనా ?" అని అడిగింది శేషు.

"వసారాలోనే పడుకుంటానమ్మా !" అన్నాడు నాన్న.

"నేను కూడా వసారాలో వేసుకోనా ?" అన్నది శేషు.

"వేసుకో !" అన్నాడు నాన్న. ఎప్పుడూ తన పక్క విషయం సలహా అడగని శేషు ఇవాళ అడగటం ఆయన కర్థంకాలేదు.

నడుము వాల్చటం వ్యవధానంగా శేషుకు నిద్రపట్టి పోయింది. పదిగంటల బండికి అన్నా వదినా వచ్చేసరికి శేషు గాఢనిద్రలో వుంది. నాన్నా, అన్నయ్యా మాట్లాడు కోవటమూ, తల్లి లేచి మళ్ళీ వంట చెయ్యడమూ, వదినె తన పక్కలోనే పడుకుని తెల్లవార్లూ నిద్రపోవటమూ శేషు ఎరగనే ఎరగదు.

తెల్లవారుఝామున అందరికన్నా ముందు నిద్ర లేచిన శేషు తన పక్కలో మరోమనిషి వుండటం చూసి గాభరాపడి, ఆశ్చర్యపడి, అర్థంచేసుకున్నాక కలిగిన ఆనం దానికి మేరలేదు. శేషుకు తన వదినెను చూస్తే కలిగిన ఆనందంలాటిది కలిగి ఎన్నో నెలలు అయినట్టుంది.

"వొదినా, వొదినా!" అంటూ శేషు వొదినెను ఊపి నిద్రలేపింది. కళ్ళమీద కూర్చున్న నిద్ర బరువుకు రెప్పలు బలవంతాన ఎత్తి వొదినె శేషును చూసి మళ్ళీ కళ్ళు మూసేసి చిరునవ్వు నవ్వుతూ "రాత్రి పడుకునేటప్పటికి చాలా పొద్దుపోయింది, శేషూ, మేం రావటం నీకు తెలీదుగా?" అన్నది.

తన వొదినె అంత అందమైన మనిషి ప్రపంచంలో లేదనిపించింది శేషుకి. వొదినె దగ్గర దొంగవేషాలు లేవు. వొదినె ఎప్పుడూ తన విషయమే ఆలోచించదు. ఆ తేడా ఎక్కడుందంటే చెప్పటం పదమూడేళ్ళ పిల్లకి సాధ్యంకాదుగాని తేడా వుందని చంటిపిల్లకూడా ఎట్లాగో తెలుస్తుంది.

* * *

అమ్మ వొదినెను తలంటుకోమంది. శేషుకూడా అడిగింది.

"నువ్వంటుకుంటే నేనూ అంటుకుంటా" అన్నది వొదినె శేషుతో.

"బాగావుంది. నాకిప్పుడు తలంటే తక్కువయిందా యేం?" అన్నది శేషు. కాని వొదినెతోపాటు తానుకూడా తలంటి పోసుకుంది. తలంట్లు కాగానే వొదినె వాళ్ళ చుట్టాలింటికి బయలుదేరుతూ "నువ్వుకూడా రా శేషూ, లేకపోతే మా చిన్నమామ్మ నన్ను భోంచెయ్యమని చంపుతుంది." అన్నది.

ఇద్దరూ కలిసి వదినె చిన్నమామ్మగారింటికి వెళ్లారు.

చిన్నమామ్మగారి రెండో అల్లుడు శాంబోలు శేషుని చూసి "పాపం, ఈ పిల్లకే గదూ ఈ మధ్య..." అన్నాడు.

"అవును. ఈ మధ్యేం ? అప్పుడే రెండేళ్ళు పూర్తి కావస్తున్నది" అన్నది వదినె.

"ఇంకా మళ్ళీ పెళ్ళి చెయ్యలేదేం ? చెయ్యకపోయినారా ? ఎన్నేళ్ళు ?" అన్నాడాయన. చూడటానికి తారు సిద్దెల్లే వున్నాడుగాని ఆయన్ని చూస్తే శేషు కెందుచేతో అసహ్యం వెయ్యలేదు.

"ఎక్కడికి ? ఇంకా పదమూడైనా వెళ్ళలేదు వచ్చే యేటినుంచీ అమ్మాయిగారికి సంబంధాలు చూడాలి" అన్నది వదినె శేషు మెడ గట్టిగా చేత్తో అదుముతూ.

అకస్మాత్తుగా శేషుకు వాళ్ళంతా డొల్లఅయిపోయి శరీరం గాలిలో తేలిపోబోతున్నట్టయింది. సమీపంలో ఎక్కడో తాటు ఆడుతున్న పిల్లల్లో ఎవరో "ఔట్ !" అని కేకవేశారు. శేషు విరగబడి నవ్వసాగింది.

వదినె శేషుకేసి ఆశ్చర్యంగా చూసింది. ఆవిడకు శేషు నవ్వు అసహజంగానూ బాధాకరంగానూ కనిపించింది.

"ఏమిటమ్మా, శేషూ ?" అన్నది వదినె.

శేషు నవ్వు సంబాళించుకుని కళ్ళు తుడుచుకోసాగింది. శేషు మొహం యిప్పుడు ఏడుపు చాలించినట్టున్నది గాని నవ్వు చాలించినట్టులేదు.

"ఎవరో పిల్లలు ఆటాడుతున్నారు" అన్నది శేషు. ఆ మాటకూడా సరిగా ఎవరికీ అర్థంకాలేదు. ఎందుకంటే ఆమాట పూర్తి చేసేలోపుగా శేషుకు పెద్ద ఎక్కువచ్చి, ఆమె శరీరం తుపానుకు కదిలే రేకుల పాకాలాగా చలించి పోయింది.

పంచాయతీ
వేమన గ్రంథాలయం.
తేలప్రోలు :: కృష్ణా జిల్లా.